

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobkyně: **TITANUM a. s.**, se sídlem Špálova 413/2, Ostrava - Přívoz, zastoupena Mgr. Ing. Janem Krejsou, advokátem se sídlem Týn 1049/3, Praha 1, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno (dříve Finanční ředitelství v Ostravě, se sídlem Na Jízdárně 3, Ostrava), v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 17. 10. 2012, č. j. 22 Af 89/2010 - 52,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 17. 10. 2012, č. j. 22 Af 89/2010 - 52, **se zrušuje**, a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobkyně TITANUM a. s. domáhá u Nejvyššího správního soudu vydání rozsudku, kterým by byl zrušen rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 17. 10. 2012, č. j. 22 Af 89/2010 - 52, a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Krajský soud v Ostravě (dále také „krajský soud“) napadeným rozsudkem zamítl žalobu společnosti TITANUM a. s., kterou se domáhala přezkoumání a zrušení rozhodnutí Finančního ředitelství v Ostravě (dále též „finanční ředitelství“), ze dne 26. 7. 2010, č. j. 5603/10-1500-801323, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Finančního úřadu Ostrava I. (dále také „správce daně“) ze dne 4. 6. 2010, č. j. 122908/10/388942803416, zajišťovacímu příkazu podle § 71 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“), jímž bylo žalobkyni uloženo, aby do 3 dnů od doručení zajistila ve prospěch správce daně částku 135.199.607 Kč. Krajský soud při svém rozhodování vyšel z toho, že správce daně prováděl u žalobkyně kontrolu daně z přidané hodnoty, při jejímž provádění zjistil, že předpokládaná výše

dodatečně stanovené daně u žalobkyně za zdaňovací období duben až září roku 2009 bude činit 135.199.607 Kč. Správce daně porovnal předpokládanou výši daňového doměrku s finanční situací žalobkyně se závěrem o existenci odůvodněné obavy, že úhrada předpokládané částky neodpovídá finančním možnostem žalobkyně. Nad rámec toho správce daně zjistil, že u kontrolovaného subjektu (žalobkyně) mělo v průběhu kontroly dojít i k významné změně akcionářské struktury, kdy dosavadní 100 % vlastník daňového subjektu (česká fyzická osoba) snížil svůj podíl na 10 %, zatímco 90 % akcionářský podíl daňového subjektu nabyla právnická osoba se sídlem na Kypru. Krajský soud na základě těchto zjištění nejprve přisvědčil žalovanému, že stěžejním důvodem k vydání zajišťovacího příkazu byla finanční situace žalobkyně, jež byla posuzována v souvislosti s částkou, která by měla být uhrazena podle předběžných výsledků daňové kontroly. K druhému důvodu (dispozice s akcionářskými podíly) se krajský soud nevyjadřoval, neboť k tomuto důvodu nebyla v žalobě vznesena žádná námitka (žalobní bod). Argumenty žalobkyně specifikované pod body 1 a), c) a d) pak posoudil krajský soud jako zcela irelevantní. Okolnost, že daňový subjekt spolupracoval se správcem daně a že jeho platební morálka byla příkladná, nevylučuje oprávnění tohoto správce k vydání zajišťovacího příkazu. Z obsahu spisu nevyplývalo, že by měl správce daně nějaké pochybnosti, které by bylo nutno vyjasnit a žalobkyně v tomto směru blíže žádné pochybnosti ani nespecifikovala. Krajský soud nepřisvědčil ani druhé žalobní námitce, podle které mělo vydáním zajišťovacího příkazu dojít k obcházení zákona (§ 46 odst. 7 zákona o správě daní a poplatků), který byl s účinností od 1. 1. 2010 novelizován tak, že odvolání proti němu mělo odkladný účinek. Je tomu tak proto, že aplikace jednoho ustanovení zákona nemůže být současně obcházením jiného ustanovení téhož zákona. S poukazem na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, se krajský soud blíže nezabýval třetí žalobní námitkou, která obsahovala pouze tvrzení, že žalovaný vybočil z mezí správního uvážení a že nebyla zachována zásada proporcionality. Krajský soud posléze posoudil jako nepřipustnou námitku, kterou uplatnila žalobkyně až při jednání, tedy po lhůtě k podání a rozšíření žaloby stanovené v § 72 a § 71 odst. 3 s. ř. s. Z uvedených důvodů proto krajský soud podanou žalobu zamítl.

Proti tomuto rozsudku krajského soudu podala žalobkyně jako stěžovatelka (dále jen „stěžovatelka“) včasnou kasační stížnost, kterou výslovně opřela o ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

Stěžovatelka krajskému soudu především vytkla pochybení spočívající v tom, že nezrušil napadené rozhodnutí a jemu předcházející zajišťovací příkaz pro nepřezkoumatelnost z důvodu nesrozumitelnosti nebo pro nedostatek důvodů. Je tomu tak proto, že žádné rozhodnutí správního orgánu nemůže být vydáno svévolně. Naopak, pro vydání zajišťovacího příkazu musí existovat odůvodněná obava a nesplatná daň musí být stanovena podle pomůcek. Rozhodné je pak to, zda nesplatná daň dopadá na daňový subjekt či nikoliv. Proto je zcela zásadní nejprve zodpovězení otázky, zda byly pohonné hmoty vydány v daňovém skladu, či nikoliv. K tomu je ale třeba mít k dispozici aktuální povolení k provozování daňového skladu, jež stanoví podmínky a hranice daňového skladu. Bez tohoto si správce daně nemůže učinit kvalifikovaný závěr o vzniku daňové povinnosti, není-li zřejmé, na jakém území se nacházel daňový sklad. Vydané rozhodnutí proto nemělo dostatečnou oporu ve zjištěném skutkovém stavu věci. Krajský soud rovněž pochybil tím, že akceptoval svévolný postup správce daně, který stanovil výši odhadované nesplacené daně bez přiměřených a přezkoumatelných pomůcek, jako jedné ze základních

pokračování

podmínek pro vydání zajišťovacího příkazu. Tím ovšem zatížil své řízení vadou, která měla za následek nepřezkoumatelnost rozhodnutí z důvodu nesrozumitelnosti i to, že skutkový základ nemá oporu ve spisech. Krajský soud se vůbec nezabýval ani doplněním žaloby. Chybně uvedl, že námitka uplatněná při jednání je nepřipustná, ačkoliv k ní měl přihlédnout z úřední povinnosti podle ust. § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Ze strany správních orgánů pak nebylo možné odůvodňovat vydání zajišťovacího příkazu změnami v majetkové, resp. akcionářské struktuře, ale pouze naplněním zákonných předpokladů, které ovšem nebyly dány. Nesprávný je i právní názor krajského soudu, který došel k závěru, že vydáním zajišťovacího příkazu správní orgány obešly zákon, konkrétně ust. § 46 odst. 7 zákona o správě daní a poplatků. Toto ustanovení totiž s účinností od 1. 1. 2011 stanovilo, že odvolání proti rozhodnutí má odkladný účinek. Správní orgány tak obešly novelizační ustanovení zákona a vydaly zajišťovací příkaz v situaci, která nezavdávala důvod k vyměření daně, resp. vydání tohoto rozhodnutí bylo přinejmenším předčasné. Nelze souhlasit ani s posouzením třetího žalobního bodu o vybočení žalovaného a správce daně při vydání zajišťovacího příkazu z mezí správního uvážení a ze zásady zachování proporcionality. Krajský soud měl i tuto námitku posoudit v kontextu obou doplnění žalobní argumentace, včetně jejího doplnění při jednání – tedy v mezích všech doplnění žalobních důvodů (argumentů). Pokud by tak správní soud postupoval, nemohl by dojít k závěru, že se touto námitkou nemůže zabývat. K porušení principu proporcionality však došlo, neboť zde byl zajišťovací příkaz nepřiměřený vzhledem k okolnostem, které k jeho vydání vedly.

Odvolací finanční ředitelství považuje kasační stížnost za nedůvodnou a navrhuje, aby ji Nejvyšší správní soud zamítl. Nelze přisvědčit tvrzení stěžovatelky, že by rozhodnutí správce daně a na něj navazující rozhodnutí o odvolání bylo nepřezkoumatelné, a že skutkový stav, který je základem tohoto rozhodnutí, nemá oporu ve spisech. Okolnost, že správce daně nedisponoval povolením na provozování daňového skladu rozhodně nelze považovat za vadu řízení při vydání zajišťovacího příkazu. Stejně tak nemá uvedená okolnost vliv na nepřezkoumatelnost rozhodnutí z důvodu nesrozumitelnosti. O tom svědčí rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, sp. zn. 2 Ads 58/2003, podle kterého: *„Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost lze obecně považovat takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán“*. Nemůže obstát ani názor stěžovatelky, že skutkový stav, který je základem předmětného rozhodnutí správce daně, nemá oporu ve spise. Právý opak vyplývá ze samotného zajišťovacího příkazu, kde jsou uvedeny i písemnosti, z nichž při vydání svého rozhodnutí správce daně vycházel. Není ani jasné, jakým způsobem by mohla mít neznalost povolení k provozování daňového skladu vliv na výši daňové povinnosti, když neobsahuje žádné údaje rozhodné pro stanovení daně stěžovatelce. Krajský soud postupoval zcela v souladu se zákonem, pokud odmítl jako opožděnou námitku stěžovatelky o nedostatečných podkladech pro rozhodnutí o vydání zajišťovacího příkazu.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu, při vázanosti rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka v podané kasační

stížnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že rozsudek krajského soudu je třeba zrušit a věc vrátit tomuto soudu k dalšímu řízení.

Jelikož z kasační stížnosti vyplývá, že ji stěžovatelka podává nejen z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., ale také z důvodu obsaženého v ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., kdy je namítána nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu pro nesrozumitelnost i nedostatek důvodů, zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Je tomu tak proto, že by bylo přinejmenším předčasné, aby se kasační soud nejprve zabýval právním posouzením věci samé, bylo-li by napadené rozhodnutí skutečně nepřezkoumatelné.

Stěžovatelka dovozuje, že je rozsudek správního soudu nepřezkoumatelný jednak pro to, že se krajský soud nezabýval jejím doplněním žaloby a argumenty zde uvedenými, a jednak z toho důvodu, že krajský soud chybně nepřihlédl k její námitce uplatněné při jednání, ačkoliv ji měl posoudit z úřední povinnosti podle ust. § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů je rozsudek krajského soudu také pro to, že se správní soud vůbec nezabýval její námitkou o vybočení žalovaného a správce daně z mezí správního uvážení při vydání zajišťovacího příkazu a ze zásady zachování proporcionality.

Rozsudek krajského soudu je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.

Nejvyšší správní soud při posuzování nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu vychází z ustálené judikatury Ústavního soudu (např. nález Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, uveřejněný pod č. 34 ve svazku č. 3 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu, nález Ústavního soudu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, uveřejněný pod č. 85 ve svazku č. 8 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu), podle níž jedním z principů, které představují součást práva na řádný a spravedlivý proces, jakož i pojem právního státu (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Ústavy), jež vylučuje libovůli při rozhodování, *je i povinnost soudů své rozsudky řádně odůvodnit* (ve správním soudnictví podle ustanovení § 54 odst. 2 s. ř. s.). Z odůvodnění rozhodnutí proto musí především vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé.

Nejvyšší správní soud nepominul ani nález Ústavního soudu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06 (dostupný na www.nalus.usoud.cz), v němž Ústavní soud vyslovil, že *„odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena“*. Ostatně Ústavní soud i v nálezu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08 (dostupný na www.nalus.usoud.cz), rovněž konstatoval, že: *„Soudy jsou povinny svá rozhodnutí řádně odůvodnit; jsou povinny též vysvětlit, proč se určitou námitkou účastníka řízení nezabývaly (např. proto, že nebyla uplatněna v zákonem stanovené lhůtě). Pokud tak nepostupují, porušují právo na spravedlivý proces garantované čl. 36 odst. 1 Listiny“*.

Otázkou přezkoumatelnosti rozhodnutí správních soudů se Nejvyšší správní soud zabýval ve své judikatuře již dříve. Bylo tomu tak např. v rozsudku ze dne 4. 12. 2003,

pokračování

č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, který byl uveřejněn pod č. 244/2004 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, v němž vyložil, že: „*Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné*“. Stejně tak tomu bylo v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, který byl publikován ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 133/2004, v němž tento soud vyslovil názor, že: „*Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody. Za takové vady lze považovat případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny*“. Nejvyšší správní soud též vyslovil v rozsudku ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, dostupném na www.nssoud.cz, že pokud „*z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele v žalobě a proč subsumoval popsany skutkový stav pod zvolené právní normy, pak je třeba pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a tím i nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.*“. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, dostupném na www.nssoud.cz, pak tento soud vyslovil právní názor, že: „*Nezabýval-li se krajský soud řádně uplatněným žalobním bodem a místo toho odkázal na odůvodnění rozhodnutí žalovaného správního orgánu, které problematiku, na niž žalobní bod dopadal, vůbec neřešilo, nelze než soudní rozhodnutí zrušit, neboť je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]*“. V rozsudku ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 75, dostupném na www.nssoud.cz, pak Nejvyšší správní soud judikoval, že: „*Rozhodnutí krajského soudu je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, pokud z něho jednoznačně nevyplývá, podle kterých ustanovení a podle jakých právních předpisů byla v kontextu podané správní žaloby posuzována zákonnost napadeného správního rozhodnutí*“.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být zřejmé, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný a jak uvažil o pro věc zásadních skutečnostech (uplatněných žalobních bodech), resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností. Uvedené pak musí nalézt svůj odraz v odůvodnění dotčeného rozhodnutí. Je tomu tak proto, že jen prostřednictvím odůvodnění lze dovodit, z jakého skutkového stavu správní soud vyšel a jak o něm uvažil. Co do rozsahu přezkoumávání správního rozhodnutí (po věcné stránce) je pak správní soud, nestanoví-li zákon jinak (srov. ust. § 75 odst. 2 s. ř. s. v návaznosti na ust. § 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s.), vázán striktní dispoziční zásadou. Uvedená dispoziční zásada však není účinná v otázkách, ke kterým je správní soud povinen přihlížet z úřední povinnosti. Současně z rozsudku musí být patrné, jak se správní soud vypořádal se vznesenými žalobními body a k nim se vztahující zásadní žalobní argumentací. Ponechat stranou nelze ani okolnost, že odůvodnění soudního rozhodnutí v podstatě předurčuje možný rozsah

opravného prostředku vůči němu ze strany účastníků řízení. Pokud by soudní rozhodnutí vůbec neobsahovalo odůvodnění nebo by nereflektovalo na žalobní námitky a zásadní argumentaci, o kterou se opírá, pomíjelo by jednotlivá podání stěžovatele a námitky v nich uvedené, mělo by to nutně za následek jeho zrušení pro nepřezkoumatelnost.

O takový případ jde i v projednávané věci.

Z napadeného rozsudku krajského soudu je zřejmé, že krajský soud při svém rozhodování vyšel toliko z obsahu podané správní žaloby a vyjádření stěžovatelky při jednání. Není z něj již ale zřejmé, zda a vůbec krajský soud vzal při svém rozhodování v potaz doplnění žaloby stěžovatelkou ze dnů 8. 11. 2010 (č. l. 18) a 22. 12. 2010 (č. l. 28). Byť bylo prvé podání formálně označeno jako „*Návrh na přiznání odkladného účinku dle § 73 s.ř.s. - doplnění*“ a ve druhém případě jako „*Doplnění žaloby, Opětovný návrh na přiznání odkladného účinku*“, je z těchto podání stěžovatelky zřejmé, že se vztahují k podané žalobě a argumentačně i důvodově ji doplňují.

V doplnění žaloby na čl. 28 stěžovatelka uvádí nejen nové skutečnosti, ale také namítá, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné a nesrozumitelné, a z čeho tak dovozuje. Současně zde vytýká i to, že žalovaný vzal při svém rozhodování za základ skutkový stav, který nemá oporu ve spisech, a uvádí z čeho tak dovozuje. Domáhá se tedy nejen přiznání odkladného účinku podané žalobě, ale apriori i zrušení zajišťovacího příkazu z titulu ust. § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. V této souvislosti pak dovozuje, že k těmto namítaným okolnostem, zejména k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného a k okolnosti, že skutkový základ věci je v rozporu s obsahem spisu, musí krajský soud přihlížet z úřední povinnosti (pro tyto žalobní námitky tedy neplatí zásada koncentrace řízení vyplývající jinak z ust. § 72 odst. 1 s. ř. s.).

Z rozsudku krajského soudu tedy nevyplývá, zda krajský soud při svém rozhodování vůbec vzal v potaz důvody a k nim se vztahující argumenty obsažené v jednotlivých doplněních žaloby stěžovatelky, ani jak tyto posoudil. Tato okolnost má za následek nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku krajského soudu, a to pro nedostatek důvodů. Je povinností krajského soudu reagovat na všechny žalobní důvody (body), byť by se i jimi z procesních důvodů následně věcně nezabýval. Uvedené platí tím spíše, pokud stěžovatelka v doplnění své žaloby výslovně dovozovala, že pro doplnění žalobních bodů, a k nim se vztahujících argumentů, neplatí zásada koncentrace řízení. Krajský soud rovněž pochybil, pokud výslovně uvedl, že se některým žalobním důvodem (žalobní bod 3) nezabýval. Pokud však není zřejmé z žaloby (nebo jejího doplnění), čeho se žalobním bodem domáhá (co namítá a z jakých důvodů), je na místě, aby správní soud při jednání vyzval žalobkyni (stěžovatelku), aby mu tento žalobní bod blíže objasnila, či jej upřesnila. Uvedené platí tím spíše, pokud krajský soud vůbec nereflektoval na obsah opakovaného doplnění žaloby ze strany stěžovatelky.

Rozsudek krajského soudu je nepřezkoumatelný i pro nesrozumitelnost.

Krajský soud ve svém rozsudku uvedl, že námitka vznesená žalobkyní (stěžovatelkou) u jednání je opožděná, a proto se jí nezabýval. Jak vyplývá již z uvedeného, je povinností správního soudu, hodlá-li vydat srozumitelné rozhodnutí, které nebude v rozporu s ust. § 54 s. ř. s. a čl. 36 odst. 1 a 2 Listiny základních práv a svobod, aby toto

pokračování

své rozhodnutí také řádně odůvodnil. Jen skrze toto odůvodnění se lze totiž dobrat toho, jak o té které otázce (žalobní námitce) uvažil. To znamená, že jde o skutečnosti, které musí být seznatelné ze samotného obsahu přezkoumávaného rozhodnutí, a nikoliv z jiných listin, či úkonů soudu nebo účastníků řízení.

V projednávané věci však krajský soud jen uvedl, že se námitkou vznesenou u jednání nezabýval, aniž by ji jakkoliv blíže konkretizoval. Z napadeného rozsudku tak není možno posoudit, co bylo onou opožděnou žalobní námitkou, jak byla interpretována, zda se ve skutečnosti např. nejednalo o námitku podřaditelnou některé z námitek obsažených v žalobě nebo v jejím doplnění, či zda ve skutečnosti nejde o doplnění argumentace některé z dřívějších námitek. Tato okolnost (nedostatečnost rozsudku) tak má za následek, že je rozsudek krajského soudu v této části nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost.

Krajský soud se mýlí, pokud dovozuje, že lze bez dalšího odmítnout žalobní námitku pro její strohost. Tak tomu není. Obsahuje-li žaloba, či její doplnění alespoň „zárodek“ žalobního bodu [srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2011, č. j. 1 Afs 37/2011 – 7, který je dostupný na www.nssoud.cz, nebo usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003 - 56 (publ. pod č. 534/2005 Sb. NSS)], je na krajském soudu, aby žalobkyni uložil povinnost ozřejmit a případně blíže rozvést (koncretizovat) takový žalobní bod. Teprve pokud by tak žalobkyně neučinila, bylo by na místě vyslovit závěr, že z pohledu té které určité námitky nelze posoudit zákonnost rozhodnutí žalovaného. Že by takto krajský soud postupoval při jednání v této věci dne 17. 10. 2012 (oproti dotazu soudu k doplnění dokazování), z protokolu o jednání (č. l. 49, str. 2) ani z rozsudku patrné není.

Stížnostními námitkami směřujícími do právního posouzení věci samé se Nejvyšší správní soud, s ohledem na obsah doplnění správní žaloby stěžovatelky (na které krajský soud nebral zřetel) nezabýval. Je tomu tak proto, že by tím přinejmenším předjímal právní závěry, které náleží v první řadě krajskému soudu.

Nejvyšší správní soud z uvedených důvodů došel k závěru, že rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 17. 10. 2012, č. j. 22 Af 89/2010 – 52, je třeba zrušit (§ 110 odst. 1 věta první s. ř. s.), a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

V tomto řízení bude na krajském soudu, aby v mezích vysloveného závěru Nejvyššího správního soudu posoudil obsah žaloby stěžovatelky, včetně jejího doplnění, podáními ze dnů 8. 11. 2010 (č. l. 18) a 22. 12. 2010 (č. l. 28), řádně vymezil žalobní body a zabýval se jednotlivě otázkou jejich přípustnosti; teprve po té vydá rozhodnutí, které bude odpovídat zákonu (nebude-li sto krajský soud dovodit význam jednotlivých žalobních bodů, bude na místě, aby mu jejich obsah stěžovatelka objasnila).

Podle ust. § 110 odst. 4 s. ř. s. zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje kasační soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. února 2013

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu